Το παράλογο του «δικαιώματος» του φόνου, μέσω αμβλώσεων (Ηρακλής Ρεράκης, Καθηγητής ΑΠΘ)

Categories : ΘΕΟΛΟΓΙΑ

Date : 5 Ιουλίου, 2023

Η Ιερά Σύνοδος της Εκκλησίας της Ελλάδος απέστειλε Εγκύκλιο στον λαό της, με θέμα την «προστασία της ανθρώπινης ζωής και την αποφυγή των αμβλώσεων», η οποία αναγνώσθηκε, στις 8 Σεπτεμβρίου, ημέρα που εορτάζουμε το Γενέσιο της Θεοτόκου, σε όλους τους Ναούς της χώρας.

Ακολουθώντας τη διδασκαλία των Αγίων της Συνόδων, η Εκκλησία διακηρύσσει ότι «***το έμβρυο είναι τέλειος άνθρωπος κατά την ταυτότητα, ο οποίος εξελίσσεται και αναπτύσσεται κατά τη διάρκεια της εγκυμοσύνης στα μητρικά σπλάγχνα, προσδοκώντας τη γέννηση, για να συνεχίσει την ανάπτυξη κατά τη βιολογική πορεία του***».

Ήδη, η Πενθέκτη εν Τρούλω Οικουμενική Σύνοδος (91ος Κανόνας), το 691 μ.Χ., είχε καθορίσει, οριστικά, τη θέση της Ορθόδοξης Εκκλησίας, **ταυτίζοντας την άμβλωση με ανθρωποκτονία** και ορίζοντας αποχή, από τη Θεία Ευχαριστία, όσων ευθύνονται γι΄ αυτήν.

Δεν μπορεί, συνεπώς, η Εκκλησία, σύμφωνα με την ως άνω Εγκύκλιο, να δεχθεί ούτε τις επιστημονικές θεωρήσεις, ούτε τις κοινωνικές αντιλήψεις ούτε την όποια νομολογία, «*που αμφισβητούν την αξία του εμβρύου, στερώντας του το προνόμιο και το δικαίωμα της ζωής και εγκαταλείποντάς το απροστάτευτο και έρμαιο της ανθρώπινης αγριότητας. Η εσκεμμένη και άκριτη αφαίρεση μιας ζωής είναι αντίθετη προς τον οφειλόμενο σεβασμό μας στην ιερότητα της θείας δημιουργίας και μάλιστα στην κορωνίδα αυτής, τον άνθρωπο*».

Οι όποιες αντιδράσεις από κάποια στελέχη των οργανώσεων των δικαιωματιστών και των ΜΜΕ που τους υποστηρίζουν, είναι φανερό ότι διακατέχονται από ένα αδικαιολόγητο αντιεκκλησιαστικό και υβριστικό ύφος, ποτίζοντας με δηλητήριο και αντιχριστιανική εχθρότητα τις ψυχές των Ελλήνων πολιτών και ιδιαίτερα των νέων ανθρώπων.

Οφείλουμε να σκεφτούμε, όμως, **γιατί άραγε καθυβρίζεται και συκοφαντείται για το θέμα αυτό η Εκκλησία; Επειδή μένει πιστή στη διδασκαλία του**

Χριστού και προβάλλει τα χριστιανικά πρότυπα ζωής, ζητώντας να αποφεύγονται αποφάσεις και ενέργειες που φέρνουν την αυτοκαταστροφή στην ανθρώπινη ύπαρξη;

Θα ήθελαν, δηλαδή, όσοι διαμαρτύρονται, να παραπαίει η Εκκλησία, «ως κάλαμος υπό ανέμου σαλευόμενη», **να προδίδει την πίστη της, να συμμορφώνεται στα κοσμικά συνθήματα ζωής, που διέπονται από ανθρώπινα πάθη και να απορρίπτει τις εντολές του Χριστού, η τήρηση των οποίων οδηγεί τον άνθρωπο στη σωτηρία;**

Πώς είναι δυνατό να απαιτείται από την Εκκλησία **να αρνείται τον διδακτικό και σωτηριακό ρόλο, που της ανέθεσε ο Ιδρυτής της Ιησούς Χριστός, για να ικανοποιεί τα κατώτερα ένστικτα κάποιων ανθρώπων, που, με ιδεοληπτικά ή άλλα ατομοκρατικά κριτήρια, αρνούνται ή διαστρεβλώνουν ένα από τα ιερότερα στοιχεία της ανθρώπινης ύπαρξης, που είναι ο σεβασμός στην ίδια τη ζωή και στη διατήρησή της;**

Διαβάσαμε και είδαμε ότι κάποιες γυναίκες, διαδήλωναν εναντίον της Εγκυκλίου της Εκκλησίας, προβάλλοντας τα δικαιώματά τους **να εξουσιάζουν εκείνες το σώμα τους** και το έμβρυό τους και ότι κάποιοι άλλοι, προέβαιναν σε βίαιες βεβηλώσεις ιερών ναών, «τιμωρώντας» έτσι την Εκκλησία για τα μηνύματα που έστειλε μέσω της Εγκυκλίου της στα μέλη της.

Ίσως, όμως, δεν συνειδητοποιούν ότι **η υπεράσπιση των όποιων δικαιωμάτων, δεν είναι αληθινή και συνεπής, αλλά πλήρης αντιφάσεων, εάν δεν διατηρείται ο σεβασμός στα δικαιώματα άλλων υπάρξεων** και μάλιστα των δικών τους, ως μητέρων, αγέννητων και ανυπεράσπιστων παιδιών.

Έτσι, στο όνομα των δικαιωμάτων τους, όχι μόνον υπερασπίζονται την εξουσία που έχουν να φονεύουν τα παιδιά τους, επειδή δήθεν τους ανήκουν, αλλά **απαιτούν, ταυτόχρονα, από την κοινωνία και την Εκκλησία να συμφωνούν μαζί τους και να δικαιώνουν τις εγκληματικές τους προθέσεις ή πράξεις.**

Ωστόσο, **ο αγώνας τους δεν είναι δίκαιος**, όταν απαιτούν, στο πλαίσιο του **παράλογου ατομοκεντρισμού** και όχι στο πλαίσιο της έλλογης συλλογικότητας να τους δικαιώνει, ακόμη και η Εκκλησία, το εκτός λογικής και ηθικής δικαίωμά τους, να φονεύουν αναγνωρισμένες, θεολογικά και επιστημονικά, ανθρώπινες υπάρξεις.

Όταν, μάλιστα, πρόκειται για ανθρώπινα πρόσωπα, με σώμα και ψυχή, που βρίσκονται ακόμη στην εμβρυακή περίοδο της ζωής τους και, μάλιστα, που μπορεί να είναι και δικά τους παιδιά, τότε, είναι βέβαιο ότι δεν έχουν συνείδηση πως

ξεπερνούν τα όρια της ελευθερίας και των δικαιωμάτων τους, καθώς εισέρχονται, με φανατισμό και εγκληματική διάθεση, στο χώρο της ελευθερίας και του δικαιώματος που έχουν τα έμβρυα, να ζήσουν και να μην φονευθούν.

Από ανθρωπιστικής πλευράς, μιλάμε για μια ελευθερία, που μετατρέπεται στη μέγιστη ανηθικότητα και ασυδοσία, που θα μπορούσε να κάνει άνθρωπος εναντίον ανθρώπου, όταν, μέσω αυτής, διεκδικείται το δικαίωμα στο φονικό έγκλημα της αφαίρεσης της ζωής ενός άλλου.

Πρόκειται για το παράλογο των παραλόγων, για μια από τις μεγαλύτερες βαρβαρότητες της λεγόμενης πολιτισμένης και εκσυγχρονισμένης ανθρωπότητας.

Και, φυσικά, οι πιθανοί εγκληματίες είναι οι ίδιες οι μητέρες, που διεκδικούν στο όνομα του δικαιωματισμού, τη δυνατότητα να μπορούν να έχουν το πιο αποτρόπαιο και παράλογο δικαίωμα, **να θανατώνουν ελεύθερα ανυπεράσπιστες υπάρξεις**, στην εμβρυακή τους ηλικιακή φάση.

Τελικά, οφείλουμε να σκεφτούμε, μήπως **ο ακραίος δικαιωματισμός μάς καθηλώνει σε μια αέναη παιδική ηλικία και μάλιστα κακομαθημένη, η οποία γίνεται επικίνδυνη για την ίδια την επιβίωση της κοινωνίας;**

Πέραν, όμως, της ασέβειας έναντι της ανάπτυξης και γέννησης του αγέννητου εμβρύου και της επικίνδυνης συνέπειας στο μεγάλο πρόβλημα της υπογεννητικότητας, οι λεγόμενοι δικαιωματιστές επιδεικνύουν και την έλλειψη σεβασμού έναντι του δικαιώματος και της ελευθερίας ενός τόσο υψηλού σε συμβολισμό και τιμή πνευματικού φορέα, όπως είναι η Εκκλησία, καθώς δεν της επιτρέπουν καν –και, μάλιστα, με την εκδήλωση διαφόρων συκοφαντιών, ύβρεων, διαδηλώσεων, δημοσιεύσεων καθώς και τη διάπραξη βεβηλώσεων σε βάρος της- να εκφράσει τη δική της πνευματική πρόταση ή συμβουλή προς τα ίδια τα μέλη της.

Όταν, όμως, όπως πολύ ορθά υποστηρίζεται από την Εκκλησία, «φθάσαμε στο σημείο ο ετήσιος αριθμός των δηλωμένων εκτρώσεων παγκοσμίως να ξεπερνά τα 50 εκατομμύρια, να πλησιάζει αυτόν των θανάτων από όλες τις υπόλοιπες αιτίες και να είναι σχεδόν πενταπλάσιος από τον αριθμό των θανάτων από την ασθένεια του καρκίνου, δεν είναι δυνατόν να μένει σιωπηλή η Εκκλησία και να μην**υπενθυμίζει στα μέλη της το απαραβίαστο των εντολών του Χριστού**, μία από τις οποίες είναι το «ου φονεύσεις».

Είναι φανερό ότι η Εκκλησία κατανοεί τα προβλήματα που προκύπτουν από μια ανεπιθύμητη εγκυμοσύνη, όμως, δεν είναι δυνατόν να μην αναζητούνται, άλλες

δυνατές λύσεις επίλυσής του και να υποστηρίζεται, εμμονικά ως θεραπεία τους, το έγκλημα της έκτρωσης, που, πέραν της αφαίρεσης της ζωής του εμβρύου, **αμαυρώνει και πληγώνει θανάσιμα, για μια ολόκληρη ζωή, την ψυχοσωματική ισορροπία και συνείδηση των γονέων του.**

Η Εκκλησία συμπονά και πολλές φορές βοηθά τα νέα ζευγάρια στα διάφορα προβλήματά τους, ικετεύει, όμως, να μην θανατώνουν τα παιδιά τους, συνειδητοποιώντας το **πνευματικό και το ψυχικό βάρος αυτής της ανόσιας πράξεώς τους.**

Το γεγονός ότι η Πολιτεία νομιμοποιεί τις εκτρώσεις και δεν τιμωρεί τους γονείς για φόνο, δεν σημαίνει ότι τους συμβουλεύει και τους παροτρύνει να φονεύουν. Εξάλλου, η Πολιτεία ψηφίζει νόμους, καλούς ή κακούς, που μετά από λίγο η ίδια τους αλλάζει.

Ωστόσο, δεν συμβαίνει το ίδιο και με την Εκκλησία, που δεν μπορεί να αλλάζει τους όρους της πίστεώς της, καθώς αποτελούν αιώνιες και απαραβίαστες Θείες Εντολές.

Γι αυτό είναι παράλογο να την παροτρύνουμε να παραβιάζει το θείο θέλημα, μπροστά σε οποιοδήποτε μοντέρνο ή μεταμοντέρνο αίτημα, όταν, μάλιστα, έχει ως αφετηρία του ασεβείς και βλαβερές πλάνες και επιθυμίες, που επιβουλεύονται, μάλιστα, τον σεβασμό της ίδιας της ανθρώπινης ζωής.

Σε κάθε περίπτωση, **η Εκκλησία απευθύνεται στην εν Χριστώ ελεύθερη βούληση των ανθρώπων και ιδίως των πιστών της, δεν επιβάλλει, ούτε υποχρεώνει, αλλά προτείνει, παρακαλεί, παροτρύνει και προσεύχεται για να μην κάνει ο άνθρωπος λάθη και μάλιστα θανάσιμα, που μπορεί να σταθούν εμπόδιο τόσο στην εν Χριστώ σωτηρία του, όσο και στην ίδια την ψυχοσωματική του ισορροπία**.

Η άμβλωση, κατά τη βιβλική και πατερική παράδοση αλλά και σύμφωνα τις θέσεις εκατομμυρίων επιστημόνων, **είναι φόνος** ο δε Χριστός, όταν ρωτήθηκε: «*Τι αγαθόν ποιήσω ίνα έχω ζωήν αιώνιον;*», απάντησε: «*Τήρησον τας εντολάς*» και ως πρώτη εντολή ανέφερε «*το ου φονεύσεις*» (Ματθ. 19 17-18). Ο έχων ώτα ακούειν ακουέτω.

(Πηγή: aktines.blogspot.com*)*